

Maģiskā

Septembris, 2013

Redakcijas sleja

Un atkal klāt ir jauns starts!

Kāds soļo pirmo gadu pa ģimnāzijas telpām, kāds jau trešo, bet kāds ar skumjām apzinās, ka šis ir pēdējais gads Madonas Valsts ģimnāzijā. Ir jāiemācās pielāgoties jaunajai pasaulei – Madonas Valsts ģimnāzijas jaunajam mācību gadam -, kad mums apkārt ir jauni cilvēki, kuri veidos neaizmirstamus un jaunus piedzīvojumus!

Sēžot maliņā, panākumi nebūs, un tas jau ir pašsaprotami, tāpēc ar sakostiem zobiem tieksimies pretim mērķiem, līdz tos izdosies panākt. Iesaistīsimies skolas aktīvajā dzīvē un veidosim vidi ap mums patīkamāku! Ja neko nedarīsim, tad mācību gads paskries nemanot, un maijā tik varēsim mēģināt salikt zinību pamatus kā mozaīku vai puzzle. Un kas paliks? Galvā pustukši vārdi, pustukšas klades, ar tām puštukši plaukti... Lai sasniegtu virsotnes, cīnīsimies ar mājas darbiem, ar saviem netikumiem un problēmām, kas atnāk neaicinātas! Nenovēlēšu Jums „muļķa” veiksmi, jo visu sasniegt var tikai ar darbu, neatlaidību un mērķtiecību!

Uz tikšanos skolas telpās ar skolas avīzes „Maģiskā” reportieriem!

“Maģiskās” redaktore Laura

Neslimo! Mācies!

Esi aktīvs!

Katra jauna mācību gada sākumā ikviens no mums izvirza sev mērķus, uz kuriem apņemas tiekties visa mācību gada garumā. Citiem izdodas tos sasniegt, citiem ne tik labi. Cik daudz skolēnu, tik apņemšanos. Esam aptaujājušas ģimnāzistus, lai uzzinātu, ko katrs ir apņēmis un kādus mērķus sev izvirzījis.

Viens no galvenajiem mērķiem, kuru sev izvirzījuši daudzi, ir nesaistīties. Pašlaik daudzi slimo, ir auksts laiks, tāpēc pavisam loģiski, ka visi cenšas ilgāk noturēties veseli.

Liela daļa apņemšanos saistītas arī ar mācībām. Daži vēlas iegūt pēc iespējas labākas atzīmes, daži kļūt par labiniekiem. Kāds ir nostādījis ļoti augstu mērķi – izcīnīt augstāko vidējo vērtējumu skolā. Kāds ir apņēmis izprast katru mācību priekšmetu ar interesi. To gan vajadzētu darīt mums katram, jo ikvienā mācību priekšmetā var iedziļināties ar interesi, nevis uztraukties tikai par gala vērtējumiem.

Protams, ka daudzi vēlas kļūt aktīvāki un vairāk piedalīties dažādos skolas un klases pasākumos. Pašlaik liela iespēja sevi parādīt ir skolas prezidenta un padomes vēlēšanās. Šogad noteikti daudzas klases ir izvirzījušas kopīgus mērķus. Kā viens no galvenajiem noteikti ir superklases tituls. To noteikti kāro katra klase, bet par to vajag pamatīgi pacīnīties.

Liela daļa ir apņēmusies uzlabot savus rezultātus sportā. Lielākie sportisti centīsies uzlabot savus rezultātus, bet varbūt kāds tikai šogad ir apņēmušies sākt nopietni sportot.

Daudziem ir apnicis visu laiku darīt vienu un to pašu, tāpēc šogad ir apņēmušies izmēģināt kaut ko jaunu.

Apņemšanos ir tiešām daudz, katram sava. Katrs jauns sākums ir kāds jauns mērķis, šajā gadījumā tas ir jauns mācību gads. Tad nu vien jācer, ka visi savas apņemšanās spēš pildīt! Ar lielu centību un darbu var gāzt lielus kalnus, galvenais - ticēt sev! Ticieties pretī savam mērķim, lai izdodas!

Beāte Beatrise
Lorita

INTERVIJA

Moji un Emems

Šogad mūsu skolas 11.a klases vienpadsmit skolēnu kolektīvam ir pievienojušies divi apmaiņas skolēni: Emems no Vācijas un Moji (Modži) no Taizemes.

Phavinee Nararujaneetanan ir 16 gadīga (dzimusi 13.maijā) meitene no Taizemes. Ne vien klasē, bet arī skolā viņu pazīst pēc viņas iesaukas Moji. Viņa šeit ir ieradusies ar starptautiskas organizācijas starpniecību.

Emems Malkolms Meko arī ir 16 gadus vecs (dzimis 14.augustā). Viņš ir Vācijas-Nigērijas tautības. Viņam Latvija ir viena no pieturvietām viņa ceļojumā pa dažādām valstīm.

Te būs ieskats mūsu intervijā.

Kā nonācāt Latvijā un kāpēc esat tieši šeit?

Moji: No sākuma es nedomāju doties uz Latviju, bet es savu internacionālo pieteikumu iesniedzu par vēlu, tāpēc AFS piedāvāja 7 valstis, no kurām izvēlēties, un, manuprāt, Latvija bija vislabākā no man piedāvātajām. Man bija taisnība, Latvija ir ne vien labākā no tām 7, bet no visām pasaules valstīm.

Emems: Es ierados Latvijā, jo šeit man bija jau pazīstami cilvēki. Esmu bijis Latvijā jau 2 reizes: vienreiz pirms diviem gadiem un pagājušajā gadā.

Kāds bija pirmais iespaids par Latviju, tās cilvēkiem?

Moji: Cilvēki šeit ir ļoti jauki un draudzīgi. No sākuma es domāju, ka eiropiešu cilvēku sejas būs ļoti dusmīgas, bet latviešu tādas nav. Viņi daudz smaida.

Emems: Jūs esat traki autobraucēji. Mēs vienas kundzītes dēļ, kura brauca lejā no kalna, pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu, iekļuvām avārijā. Kopumā, manuprāt, latvieši ir draudzīgi, bet nepacietīgi. Un latviešu meitenes ir ļoti skaistas. Kā arī internets šeit ir divreiz ātrāks, kā Vācijā.

Kas, dzīvojot Latvijā, pietrūkst visvairāk?

Moji: Visvairāk es ilgojos pēc savas ģimenes un Hektora, sava suņa. Tā kā esmu nodzīvojusi visu savu dzīvi kopā ar viņiem, ir normāli, ka man viņu pietrūkst.

Emems: Man pietrūkst mana labākā drauga Fynn, Apfelschorle (tā ir īpaša ābolu sula), mana skrituļdēļa, kuru es atstāju mājās un 20 minūšu starpbrīžu skolā.

Kā veicas ar latviešu valodas apguvi?

Moji: Es mēģinu iemācīties vairāk. Tas man ir grūti, bet es cenšos, jo es vēlos saprast, par ko apkārtējie runā, un arī sarunāties ar viņiem latviski.

Emems: Man diezgan labi padodas saprast, bet problēmas sagādā runāšana. Daudzi saka, ka man ir labs latviešu akcents, kas man personīgi liekas, ka tā nav patiesība, jo dažreiz es jūtos kā pilnīgs idiots, mēģinot runāt latviski. Bet mana priekšrocība ir tāda, ka es runāju četrās dažādās valodās, tāpēc tas ir nedaudz vieglāk.

Kādas ir lielākās atšķirības starp Latviju un Taizemi/Vāciju?

Moji: Visatšķirīgākie ir laikapstākļi, ēdiens, ēkas un daba.

Emems: Madonā ir ļoti, ļoti auksts, salīdzinot ar Vāciju. Vēl mēs Vācijā neēdam tik daudz kartupeļu kā jūs, un mēs nedziedam tik daudz kā jūs.

Cik ilgi plānojat uzturēties Latvijā?

Moji: Es būšu Latvijā 11 mēnešus. Viens mēnesis jau ir pagājis, tāpat es šeit uzturēšos vēl 10 mēnešus.

Emems: Es došos prom šā mēneša beigās, bet plānoju atgriezties ziemā.

Ja jums būtu jādodas prom jau rīt, kas par Latvijā pavadīto laiku būtu palicis atmiņā visspilgtāk?

Moji: Man šeit ir pati labākā ģimene un daudz labu draugu starp Kristiānas klasesbiedriem un maniem klasesbiedriem. Es neaizmirsīšu to, cik jauks bija filmu vakars, kā arī jautro dzimšanas dienas ballīti.

Emems: Man atmiņā paliks superīgās ballītes Madonā kopā ar maniem draugiem, skaistās ainavas un jaukie cilvēki.

Evita

Cilvēks, kurš prot divas valodas, ir divu cilvēku vērts. /Napoleons/

"Miķelis desu" - esmu Miķelis

Ne visi skolēni varēja vasaras brīvlaikā zvilnēt tikai saulītē, bija arī tādi, kas nopietnos nolūkos devās uz tik tālu zemi kā Japānu. Un tāda iespēja bija 11.c klases skolniekam Miķelim Dāvidam Rikveilim.

Kāpēc tu devies uz Japānu?

- Es piedalījos starptautiskajā ģeogrāfijas olimpiādē, kas norisinājās Japānas pilsētā Kioto.

Cik ilgi Tu gatavojies šai olimpiādei?

- Gatavoties sāku jau ziemas brīvlaikā, taču nopietnāka trenēšanās bija vasarā - līdz pat augustam.

Ar ko kopā devies uz Japānu?

- Ar Latvijas komandu, kuras sastāvā bija četri dalībnieki un divi komandas vadītāji.

Cik valstis piedalījās šajā olimpiādē?

- Kopā, ja nemaldos, piedalījās 32 valstis.

Kādā valodā bija olimpiādes uzdevumi un jautājumi?

- Visi jautājumi un uzdevumi bija angļu valodā. Latviski iztulkoti bija tikai daži termini.

Kā jums veicās? Kuru vietu izcīnīja Latvija?

- Jāsāk domāt. Bijām zem Lietuvas, kaut kur ap 20.vietu. Toties mēs apsteidzām tādas valstis kā Ķīnu un Krieviju.

Kura valsts ieguva pirmo vietu?

- Pirmajā divniekā bija Rumānija un Singapūra.

Cik ilgi bijī Japānā?

- Pati olimpiāde norisinājās četras dienas.

Pirms tam vienu dienu bija atklāšana, bet pēc tam divas dienas bija noslēgums un vēl divas dienas – ekskursija pa Kioto.

Kādi bija Tavi pirmie iespaidi izkāpjot no lidmašīnas?

- Bija ļoti mitrs. (*smejas*) Viss kameras objektīvs bija aizsvīdis. Protams, uzmanību piesaistīja arī daudzie kalni, lielie tilti un lielās pilsētas. Vēl arī tas, ka lidosta atradās uz jūras. Kopumā diezgan iespaidīgi.

Vai apguvi arī kādu frāzi japāņu valodā?

- Pirms vēl aizbraucu, iemācījos dažas frāzes, piemēram, „*Miķelis desu*” - esmu Miķelis. Un Japānā iemācījos “*Ohaio goza imasu*” - labrīt.

Ar ko, pēc Tavām domām, Japāna atšķiras no Latvijas?

- Japānā cilvēki ir savādāki, mazāki. Viņi mēdz pārspīlēt ar emocijām un jūtām. Reklāmas ir ļoti krāsainas. Vēl tas, ka Japāna ir jūras valsts, cilvēki ir diezgan izolēti, un arī vēsturiski Japāna ir savādāk attīstījusies.

Kas visspilgtāk palicis Tavā atmiņā par Japānu?

- Droši vien kultūra. Tā ir ļoti emocionāla un diezgan iespaidīga. Arī daba, karstums, un cikādes. (*Smejas*)

Vai nogaršoji arī nacionālos ēdienus?

- Dabūju pagaršot suši, gan klasisko, gan ar medūzām un astonkājiem. Arī populāro japāņu virtuves garšvielu – wasabi. Bet bija pieejami arī Rietumu ēdieni. Varēja just, ka japāņi domā par tūristiem. Un, protams, bija daudz un dažādu jūras ēdienu, piemēram, ceptas garneles.

Vai Tu vēlētos kādreiz atgriezties Japānā?

- Ja tāda iespēja parādītos, tad jā. Salīdzinājumā ar atgriešanos, piemēram, Rīgā, vēlēšana atgriezties Japānā ir lielāka. Tā paliek atmiņā.

Ko Tu novēli pārējiem ģimnāzistiem?

- Censties pierādīt sevi un sasniegt dzīves mērķus!

Maija Iveta

Dodam pa pedāļiem, braucam pēc medāļiem

Pagājušā mācību gada izskaņā arī 11.b klase (tolaik vēl 10.b) devās izmēģināt savus spēkus Zelta Zivtiņas čempionātā, un kas zina - varbūt pat iegūt kādu no vērtīgajām balvām.

Pēc spārīgas cīņšanās, ilgas nervozēšanas un uztraukšanās pusfinālā, kas, starp citu, notika tepat, Madonā, uzzināt, ka, lūk, nu būs iespēja sacensties ar citām klasēm no visas Latvijas un parādīt savu izveicību, spēku un attapību, protams, izklausījās kā vissaldākie vārdi, kādi vien ir iespējami. Un tomēr - atslābināties nedrīkstēja ne mirkli, tāpēc drīz jau sākās labākās tērpa idejas meklēšana. Bija izskanējusi doma, ka varbūt vajadzētu saģērbties kā hipijiem, taču beigās par labu tika lemts vienkāršībai - melnām biksēm un baltiem krekliņiem, uz kuriem mugurpusē ar melno krāsu uzpūsts uzraksts "10.b".

Un tā nu kopā ar 12.c (tolaik vēl 11.c) klasi agrā 1.jūnija rītā devāmies pretim Rīgai un atstājām Madonu aiz muguras, protams, ar cerību, ka atpakaļ no Rīgas varēs doties ar velosipēdu.

Pēc garā ceļa gaidīja pirmais uzdevums - viktorīna, kuras veikšanai bija visai īpatnēji noteikumi, tas ir, uz laukuma bija novietotas atbildes, pie kurām pēc kārtas dalībniekiem bija jādodas tās iegūmēt (šim darbam palīgā nāca fotoaparāts), taču arī pēc tam uzreiz tās atbilžu lapā nedrīkstēja rakstīt, jo bija jāsaņem visi komandas dalībnieki - pašiem gan likās, ka šajā uzdevumā veicās itin labi. Milzīgas kaķenes veidošana un smilšu maisiņu izšaušana, lai iegūtu punktus. Taču, kaut arī notika cītīga apspriešanās, pēc tam - vēl cītīgāka mērķēšana, rezultāts neizrādījās pārāk iepriecinošs. Pēc šīs aktivitātes sekoja milzīgas papīra lidmašīnas lidināšana, kas, kā pašiem tobrīd šķita, sanāca daudz labāk nekā šaušana.

Kā uzdevumu otrā daļa bija paredzēta dejošana vai, precīzāk izsakoties, dejas iestudēšanai jaunajai Gacho dziesmai "Stampā grīdu", kas ietvēra visādas dīvainas kustības, piemēram, ritmisku galvas virzīšanu uz priekšu un atpakaļ,

lakstīšana augšup un lejup ar uz augšu izstieptu dūri, taču kustības, kas bija jāveic piedziedājuma laikā, atgādināja aerobiku, turklāt nevajadzētu aizmirst arī leģendāro apavu novilkšanu un to uzlikšanu uz rokām stampāšanas efektam.

Pēc šīs aktīvās deju soļu mācīšanās palika pāri daudz brīva laika, turklāt arī izsalkums lika par sevi manīt, tāpēc bija vēl lielāks prieks par nopelnīto kliņģeri, jo bijām taču Superklase! Tāpat arī varēja ātri doties uz netālo pārtikas veikalu "Prisma", bet drīz vien atklājās, ka bija iespēja iegūt arī "Pola" plombīra saldējumu, kas tik karstā dienā šķita vienkārši brīnišķīgi, satriecoši, lieliski un fantastiski.

Pēc iespējas piepildīt vēderus, arī noskaņojums uzlabojās, tāpat arī ticība saviem spēkiem, kaut arī šķita, ka uzvarai vairs nebija nozīmes, jo galvenais tomēr bija labi pavadīts laiks. Ar jaunu spēku pieplūdumu nācās doties pretim trešajai čempionāta daļai - tiem izveicības, ātruma un komandas darba uzdevumiem. Protams, bija uzdevumi, kuros, kā šķita, bija jābūt maksimālajam punktu skaitam, piemēram, līdzsvara un ģeogrāfijas apvienojuma pārbaudījumā, dažādu īpatnēju priekšmetu uzlabūšanā uz platformas ar kārtīm, arī "Angry Birds" mucu pārvietošanā un Turaidas torņa pārbaudījumā veicās itin labi, taču, šķiet, ka, tāpat kā pusfinālā, klupšanas akmens bija "Sportland" jampadracis, kurā vēl joprojām bija daži pārpratumi.

Tā kā arī trešo daļu sanāca pabeigt visai ātri, jau atkal tika iegūts brīvais laiks, kurā šoreiz intensīvāka uzturēšanās notika laukumā pie skatuves, jo uzstājās dažādi mūziķi un mākslinieki, notika konkursi, tādējādi liekot piemirst par drīzo rezultātu paziņošanu un... dejošanu tiešraidē Gacho dziesmas pavadījumā.

Tomēr no tā izvairīties nevarēja. Sekoja liela nervozēšana, kamēr sauca simpātiju balvas, jaunāko klašu grupu uzvarētājus, tāpēc tad, kad beidzot bija pienācis laiks paziņot arī vecāko klašu uzvarētājus, kopējais nepacietības līmenis bija audzis. Savas skolas un klases nosaukumu, par spīti kolektīvai īkšķu turēšanai un periodiskai stāvēšanai ciešā aplītī, nevarēja izdzirdēt ne tad, kad paziņoja trešo, ne arī dzian otro vietu, bet pirmā vieta šķita pārāk neiespējama, kaut arī vēl joprojām tika saglabāta cerība. Vēlāk gan izrādījās, ka tika ieņemta godpilnā 14.vietā, kas, ņemot vērā konkurenci, nemaz nav tik slikts rezultāts.

Agnese

Septītais ikgadējais Zeltā Zivtiņas čempionāta fināls tika aizvadīts 1. jūnijā Rīgā, kur savu dalību bija izcīnījusi 12.c klase (toreiz 11.c klase).

Pavisam kopā bija trīs posmi, kur vajadzēja parādīt, cik klase ir stipra, erudīta un saliedēta. Bet, lai nokļūtu līdz finālam, bija jābūt radošiem spēles veidošanā un sportiskiem pusfinālā, kur cīņa notika daudz sīvāk, jo ir uz kuriem vēl tiekties. Bet, kad sasniegts jau fināls, tad ir tā sajūta, ka vairāk jau nekā nebūs, tāpēc lietas sāk vairāk izbaudīt, protams, cīņas spars nepazuda, jo vilināja galvenās balvas. Kaut arī beigās veiksmē nebija ar mums, jo ieņēmām nelaimīgo 4. vietu, no trešās atpaliekot

3. maijā Madonā norisinājās ZZ čempionāta pusfināls, kur 8. klases (tagadējā 9.klases) komanda startēja veiksmīgi. Pusfinālā bijām mūsu Latvijas hokeja komandas „Dinamo” fani, un katram mugurā bija kāds krekls vai atribūts ar „Dinamo” uzrakstu. Kad izdzirdējām, ka esam ieguvuši 3. vietu savā klašu grupā, bijām ļoti priecīgi. Tas nozīmēja arī to, ka tiekam uz finālu Rīgā 1. jūnijā. Tas bija liels pārsteigums un, protams, gandarījums par paveikto. Arī iepriekšējā gadā bijām startējuši pusfinālā, taču ieguvām 4. vietu un uz finālu netikām, tāpēc šogad tas bija liels pārbaudījums, jo nezinājām, kā viss norisināsies. Taču šī uzvara nenožīmēja, ka viss ir beidzies. Visu maiju bija sagatavošanās darbi. Vajadzēja izdomāt klases noformējumu, organizēt transportu un pārējās lietas, kas saistītas ar piedalīšanos finālā.

Tā nu 1. jūnijā jau 7:00 bijām pilnā gatavībā, optimistiski noskaņoti doties pretī cīņai ar daudzām citām klasēm un parādīt sevi kā labākos. Šoreiz bijām izvēlējušies pilnīgi pretēji – nespportiskus tēlus. Visiem bija žaketes, kaklasaites un hūtes.

Uzdevumi bija dažādi. Bija jāveic trīs posmi. Pirmais no tiem mums bija radošais posms – deja, kur 45 minūtes mācījāmies ZZ čempionāta fināla deju - Gacho dziesmas „Stampā grīdu” izpildījumā uz skatuves. Visus sadalīja vairākos pulciņos un katram no šiem pulciņiem bija savs deju skolotāja palīgs, kas izskaidroja soļus.

Nākamais bija stafešu posms, kur atvēlētajā laika periodā komandām bija jācenšas izpildīt maksimāli daudz stafetes un foto uzdevumus. Šis bija visgarākais un arī vissarežģītākais posms. Uzdevumus veicām dažādi, bet vislabāk patika stafete, kur

tikai nieka dažus punktus, tas nemainīja lielisko noskaņojumu, jo tā bija neaizmirstama pieredze, kopīgs komandas darbs, jo viens to nekad nevērtu izdarīt, kā arī bija milzīgs prieks par izcīnīta ERGO simpātiju balva.

ZZ čempionāts deva pozitīvu emociju lādiņu visai vasarai, jo to, ko var dot saliedētas komandas darbs, nevar atsvērt individuāla spēle, tāpēc gribu iedrošināt ikvienu klasi iesaistīties vienās no lielākajām skolēnu sporta spēlēm Latvijā un būt tajās no sākuma līdz galam ar visu savu sirdi, jo tad var sasniegt visvairāk.

Olita

bija jārapjas augšup pa virvju sienu.

Pēdējais bija konstrukcijas un erudīcijas posms, kur katrai klasei no dotajiem materiāliem bija jāveido „kaķene” un trīs maisiņi ar smiltīm, kurus jācenšas aizmest pēc iespējas tālāk. Arī šajā posmā veicās samērā labi. Pēdējos divos posmos bija nepieciešama komandas saliedētība, ko mums izdevās arī godam parādīt.

Kopumā pasākums bija ļoti jauks un izdevies. Īpaši zēniem patika Nila Jansona snovbor-da priekšnesums, bet meitenes brīvajos brīžos izmēģināja Hello Kity uzdevumu un ieguva dažus garšīgus dzērienus. Pēc stafešu posma visa klase varēja atveldzēties arī ar Pola saldējumiem. Protams, bija arī gandarījuma sajūta par iegūto Sportland simpātiju balvu 100 latu vērtībā, ko arī izmantojām iegādājoties sev sadzīvē noderīgas lietas.

Lauma

Bagātība nav mantā, bet talantā. /Persiešu sakāmvārds/

10.a - atomšķēlēji

Mēs nākam no dažādiem Madonas novada ciemiem un pilsētīnām. Katrs esam pavisam savādāks, bet cenšamies iepazīt viens otru un darboties kopā kā viens veselums. Esam paspējuši kā klases komanda piedalīties gan 15.karoga svētkos Liepsalās, gan olimpiskās dienas stafetēs. Militāri patriotiskajās sacensībās ieguvām 1.vietu, uz ko nemaz necerējām. Dosimies pirmajā kopīgajā klases braucienā.

Mums ir daudz talantu: daudzi klases skolēni spēlē kādu mūzikas instrumentu, ir aktīvi sportisti, dejtāji, mākslinieki. Mūsu klases audzinātāja ir pati jaukāka un superīgākā skolotāja skolā, kas vienmēr mūs atbalsta.

Grūtības mūs nebauda, jo mēs esam ATOM-ŠĶĒLĒJI. Mūsaprāt, esam pati jaukāka, labāka klase skolā.

Diāna

Mūsu mazākie - septītie

Skolā mēs esam jaunākie, mazākie, tas ir nedaudz nepierasti, jo ikvienā citā skolā tā nebūt nebūtu! Atnākot uz šo skolu, tas kļūst par vienaldzīgu faktu. Šeit ir ļoti forši! Zinu, ka visa mūsu klase tā jūtas. Mums ļoti šeit patīk, jo šīs skolas atmosfēra ir ļoti draudzīga un patīkama.

Vairums esam pazīstami tikai mēnesi, bet jau esam sadraudzējušies un kļuvuši par jautru kolektīvu! Mēs kopā esam 19, un katram klasē jau ir kāds cilvēks, kuru droši var saukt par labāko draugu. Klasē visi esam spēcīgas personības! Katrs ar saviem īpašajiem dotumiem un talantiem! Katrs ar savu stāstu, kāpēc izvēlējies šo skolu. Katrs ar savām idejām un domām, kas mūsu klasi padara īpašu mūsu pašu acīs.

Nu pat arī bijām pirmajā kopīgajā pārgājienā, kur kopā vārijām zupu, spēlējām spēles un pildījām dažādus uzdevumus. Vienā no aktivitātēm bija jāstrādā grupās, tāpēc nevarēja vienkārši darīt, ko grib! Bija jākļūst par istu komandu un jāsastrādājas. Protams, arī veicot uzdevumus, bija jāreķinās ar pārējiem grupas dalībniekiem, lai spētu kārtīgi visu izpildīt. Tas nevienam nesagādāja grūtības! Šo pārgājieni mums skolotāja bija gatavojusi, lai mēs labāk iepazītu viens otru un kļūtu par stipru klases kolektīvu. Visnotaļ šis pārgājiens savu darbu ir izdarījis. Tagad esam satuvinājušies vēl vairāk un ar lielu prieku varam teikt, ka visi esam klasesbiedri! Protams, par neatņemamu klases kolektīva sastāvdaļu ir kļuvusi arī mūsu skolotāja, kas mums bija sarūpējusi šo fantastisko dienu! Arī viņa varēja mūs iepazīt tuvāk un dienas beigās teica, ka esam laba klase. Viņa ir superīga skolotāja, un mūsu klase lepojas, ka mums tikusi tieši viņa.

Es varu teikt pavisam droši, ka esmu lepna par savu klasi un zinu, ka mēs visus gadus, kurus pavadīsim kopā, varēsim to darīt ar platiem smaidiem sejās un prieku sirdīs.

Krista

10.c - vēlas sevi pierādīt

2. septembra rīts bija lietains, apmācies un drēgns, tad mēs cits citam bijām tikai vienu vai divas reizes redzēti cilvēki, tad izveidojās pirmie priekšstati citam par citu. Pirmajā skolas dienā visi vēl bija sevī nedaudz ieslēgušies un likās, ka klasē valda arī neliels apjukums un neziņa par to, kas turpmāk būs, taču tagad ir citādāk.

Tagad ir jau pagājis vairāk kā mēnesis, un cilvēki, kas 2. septembrī vēl bija klusi un diez gan nemanāmi, ir atvērušies, vairs nekautrējas, brīvi izsaka savu viedokli un iesaistās. Tagad, kad ir pārvarēta pirmā nedrošība, mēs cits citu iepazīstam un, manuprāt, esam atklājuši to, cik dažādi mēs esam. Tieši šī dažādība mūsu ikdienu padara ārkārtīgi interesantu.

Mēs, 10.C klase, esam ne tikai interesantas personības, bet arī skaļi, droši, atraktīvi un aktīvi jaunieši, kas vēlas visu uzzināt, darboties, rīkoties. Mēs nespējam dīki sēdēt malā, jo mums ir ko teikt. Mēs vēlamies sevi pierādīt, apliecināt un nākotnē to arī izdarīsim!

Žanete

10.b - ar smaidu uz lūpām

Savu klasi es raksturotu kā jautru kompāniju, ar kuru var gan kopīgi pasmierties par neizdevušos dienu un sliktu pārbaudes darba atzīmi, gan arī nopietni parunāt par nākotni un dzīves mērķiem. 10.b klasei patīk visu uztvert ar humoru. Mūsu klases moto ir- Dzīve vienmēr liksies gaišāka ar smaidu uz lūpām.

Šajā klasē Tu atradīsi gan smieklīgus un jautrus cilvēkus, kas tev liks smieties par katru kopā pavadīto brīdi, gan nopietnus cilvēkus, pie kuriem tu vari griezties ar jebkādu problēmu, jo tu zini, ka viņi palīdzēs. Ikviens centīsies tev palīdzēt tajā mācību priekšmetā, kurš viņiem padodas vislabāk.

Tas, par ko cienu savu klasi visvairāk, ir kopīgā sadarbība. Tā vienmēr centīsies Tevi iesaistīt jebkurā pasākumā un nekad neliks Tev justies vientuļam vai atstumtam.

Ar pārlicību varu teikt, ka savā klasē jūtos kā mājās. Visi klasesbiedri liekas jau ilgi pazīstami un uzticību pelnījuši.

Evita

Nenosītiēt laiku ar blēņām.

/R.Blaumanis/

Kaut ir iesācies jauns mācību gads, tomēr pagājušais vēl visiem ir atmiņās, tāpat atceramies arī pagājušā gada divpadsmitos, kas ikdienā pārsteidza ar saviem sasniegumiem un nedienām. Kā viņiem klājas tagad? Neliels ieskats!

Saulcerīte Estere Cielava

Esmu izvēlējusies savu profesiju (Rīgas 1. medicīnas koledža, farmaceita asistents.. tas ir tikai pats sākums). Par skolu vēl grūti kaut ko pateikt, lektori ir kā nu kurš, bet kopumā viss apmierina. Jāmācās ir jau ļoti daudz, pēc pirmā nopelnītā 10 botānikas praksē ir uzstādīta augsta latiņa arī citos mācību priekšmetos. Tā kā šobrīd ar lielu atdevi mācos. Šeit īstenībā jāsaka liels paldies skolotājām L.Raginei un L.Tomiņai, kā arī Ā.Fārtei, kuras vidusskolā ir ielikušas ļoti labus pamatus, tāpēc šajos mācību priekšmetos nav nekādu grūtību, pagaidām viss atkārtošana, tik jāiemācās to, kas bija "gājis gar ausīm" vidusskolā. Vēl šajā skolā var aizmirst par tādu lietu kā špikeris, jo pārsvarā lielākā daļā ir jāatbild mutiski, tā kā vēlreiz... jāmācās. Paralēli mācībām arī strādāju, nekas nav neiespējams! No ģimnāzijas pietrūkst tās bezrūpības, kad visu atstāj uz pēdējo vakaru (jo šajā skolā tas ir neiespējami), kā arī lasītavas un nedēļas nogales kopā ar draugiem. Nevaru sagaidīt salidojumu, jo tā būs visdrīzāk pirmā balle šajā pusgadā.

P.S. Vidusskolēni - baudiet vidusskolu, ģimnāzija tiešām ir tikai sīki ziedīņi salīdzinājumā ar to, kas sagaidāms pēc tam. "

Kristaps Mežvinskis

Tātad esmu iestājies Latvijas Jūras akadēmijā, kuģu vadītājos, arī budžetā ticis. Mācības šeit ir interesantas, ja atskaita priekšmetus, kuros acis vienkārši vaļā neturas. Ir sajūta, ka būs grūti, bet viss ir paveicams, un var redzēt mērķi, labs pamudinājums ir vēlme tiešām šo visu pabeigt un kļūt par kuģa vadītāju. Citi šejienes plusi- tuvu jūra, atrodamies Rīgā, bet pietiekami klusā vietā, dzīvoju istabā ar Mārci un Arvi, tāpēc iedzīvoties nav grūti, ir jautri un daudz kā jauna. No ģimnāzijas pietrūkst iespējas būt bezatbildīgam un patslinkot, tā, cik patiesībā vidusskolā viss ir viegli, īpaši matemātikā, iesaku to novērtēt tiem, kas sūdzas par matemātiku vai fiziku- būs daaaudz grūtāk. Pietrūkst skolotāju, atmosfēras un klases, tā, ka pazīsti visus, visi ir savējie."

Laura

Una Stradiņa

Esmu ļoti, ļoti laimīga. Mācos to, ko vienmēr esmu vēlējusies (Latvijas Sporta pedagogijas akadēmija, bakalaura programmā „Fizioterapija”). Pat šķietami grūtie mācību priekšmeti, kā anatomija, bioķīmija, fizioloģija, mikrobioloģija, latīņu un grieķu valoda nesagādā problēmas, jo es redzu savu mērķi un tiecos uz to, vēlos būt labākā un nenolaižu latīņu. Mācos no visas sirds, un tas viss ir ļoti interesanti. Kurša biedri ir ļoti draudzīgi un atsaucīgi. Ar skolu arī esmu apmierināta. Paveiciet, ka pagaidām, dzīvojot kopmītnēs, esmu vienā istabiņā ar Džinetu un mums ļoti patīk gatavot "vēlās vakariņas" . Protams, daļēji pietrūkst vecās skolas, īpaši mīļās klases audzinātājas un klases biedru. Bet nav tik grūti, kā domāju, jo tagad saprotu, ka spēju daudz, daudz vairāk kā agrāk. Reizēm pat pietrūkst vācu valodas.

P.S. kafija te nav tik garšīga... "

Arvis Podnieks

Esmu iestājies Latvijas Jūras akadēmijā, Kuģu vadībā. Pirmais iespaids par skolu man bija tāds – "Ak Dievs, ko es Te meklēju, nez RTU vēl mani pieņems?" Bet tad pagāja pirmā nedēļa, un biju pārvarējis uztraukumu un sapratu, ka LJA tiešām ir skola, kurā es gribu mācīties. Skolā ir mācību priekšmeti, kuros ir jāmācās daudz un vēl vairāk, bet nu, tas viss, ko es mācos, man dzīvē noderēs. Vēl patīk tas, ka lekcijas nav visas dienas garumā, bet ir tā, ka nav lekciju no rītiem un tad ir iespēja izgulēties. No ģimnāzijas man pietrūkst atsaucīgo skolotāju, kā arī savas bijušās klases un audzinātājas Vijas, kura mūs 3 gadu laikā izaudzināja par kārtīgiem cilvēkiem. Kā arī, man pietrūkst kopgalda, pie kura varēja kārtīgi izēsties.

Emīls Kravalis

Hmm, šogad nemācos, strādāju tā vietā. Par skolu - par spīti šādiem tādiem trūkumiem – domāju. Man bija krietni paveicies gan ar skolu, gan klasi. Pietrūkst dažu cilvēku, bet kopumā jāsaka - bija labi tā, bet ir arī īstais laiks kustēties uz priekšu.

Dzeja būtībā ir tāda kā vārdu spēle. Rīmējot, liekot kopā rindiņu pa rindiņai, dzejnieks uzbur savu noskaņu, izliek uz papīra savas domas un varbūt pat gadās netīši iedvesmot lasītāju. Visi esam lasījuši Čaka, Veidenbauma, Ziedoņa un citu dzejas lietpratēju burvīgos darbus. Jāteic, ka tas ir kaut kas ļoti neikdienišķs. Arī mūsu ģimnāzistu pulciņā ir atrodamī ļoti talantīgi dzejnieki, un šī ir mūsu lieliskā iespēja iepazīties ar viņiem un viņu darbiem. **Kintija**

„Parunāsim par laimi”

Parunāsim par laimi...
Tā viegla, bet mīklās slēpjas,
tā skaista, tomēr lupatās tērpjas.
To nevajag meklēt! Tā atnāks pati...

Spilvenu drānās baltās un svaigās,
ēnās melnās, garās un slaidās,
mēnesī pilnā kā stārķa ligzda,
kurai pāri izpletušies tā milzīgie spārni.

Kad pasaule par smagu es nākšu
pie Tevis padoma lūgt
un pačukstēšu Tev ausī par laimi,
jo laime mīl, kad tai čukst.

-Nekad neesmu sācis rakstīt dzejoli,
piesēžoties pie galda un nodomājot: tagad
rakstīšu dzejoli. Tad nesanāk nekas jēdzīgs.
Vārdi vienmēr atnāk spontāni un atliek tikai
pierakstīt. Galu galā, ne jau vārdi ir tie, kas pa-
saka visu, bet gan lietas mums apkārt. Jāmāk
tikai apkārtējais uzklaust.

/Matīss Budovskis, 12.a /

„Nedzīvs ir vakars bez vasaras sīcoņām”

Nedzīvs ir vakars bez vasaras sīcoņām,
Vienīgi suņa smilksī, kas atduras logā
Kā mans skatiens pret zvaigznājiem.

Nesaprotamais liek iegrimt visuma
juceklī,
Kas ved mani dziļāk neprātā.
Vien svina plakstiņi liek atmosties
Un apzināties savas istabas patiesību.

Tikai ļauties tam akmenim,
Kas sēž uz pleciem un spiež pie zemes.
Dziļāk dūnās,
Dziļāk vieglākajā dzīves patiesībā.

- Nezinu, vai sevi varu saukt par īstu dzejnieci. Ikdienā vairāk komponēju dziesmas. Un ja dziesmām domā vārdus, tad tos saskaņo kopā ar mūziku. Tāpēc, ja manu dziesmu tekstus lasītu kā dzejoli, tad, iespējams, tie tik labi nemaz neizklausītos. Pašu pirmo man tīkamo dziesmu izdevās uzrakstīt uz tēta dzimšanas dienu pirms diviem gadiem. Tas bija īpašs vēltījums un izdevās ļoti mīļi un sirsnīgi. Kopš tās reizes sāku rakstīt regulāri un tagad iedvesmas it kā pašas ķeras pie makšķeres āķa.

/Ilze Rijniece, 12.a /

„Puteklis”

Pa vējam viegli, kā pārslīņa.
Nolaižas puteklīts,
Nespēji trausls,
Un viegli ievainojams.
Meklējot ligzdiņu kurp nolaisties.

- Dzejoļus sāku rakstīt jau pamatskolā.
Visas sajūtas, kas man ir tajā brīdī, kad rakstu, uzlieku uz papīra. Rakstu ne vien sava prieka pēc, bet arī lai citus iepriecinātu.

/Anete Vītoliņa, 11.c /

„Ik rudeni no koka lapa krīt”

Ik rudeni no koka lapa krīt.
Tā sārtā, zeltā kļavas rota
No vakar' vēja modināta top,
Lai atgultos zem sniega segas

Bet, vai!

Tā lapa, kura nokrīt,
Nerūp it nevienam.
To lādēdamies slauka,
Kad pienāk pavasaris.

Bet, vai?

Atrodas ar tādi,
kas pavasarī nezūd,
Ziemā, kas nenīkst,
Rudenī, kas nekrīt?

Bet vai.

Neesi rota!
Esi koks!

- Rakstīšana ir sava veida atpūta, jo es atbrīvojos no tā, kas ir sakrājis manā galvā, ko novēroju cilvēkos, dabā utt.. Tā būtībā ir saruna ar kādu cilvēku, tikai rūpīgi sagatavota, pierakstīta un, ja paveicas, arī skaista.

/ Miķelis Dāvids Rikveilis, 11.c /

Redaktore: Laura Strode

Konsultante: Kristīne Lukaševica

e-pasts: magiskaa@gmail.com